

CHIẾC ÁO

Điều ấy quả là có thật. Mỗi lần nhìn đến chiếc áo ấy, hắn thấy gai ốc nổi lên, xương sống ớn lạnh. Nhưng hắn vẫn thích giữ nó, hắn vẫn thèm được mặc nó. Đã bao lần hắn định lấy ra mặc nhưng rồi hắn dừng lại. Hắn sợ.

Chiếc áo ấy là quà của tên bạn thân tặng hắn sau chuyến du lịch Châu Á. Tên bạn đến thăm hắn sau chuyến đi, hai người ngồi trò chuyện rôm rả, tên bạn cho hắn xem bao nhiêu là hình đẹp. Mãi sau, tên bạn lôi ra trong túi du lịch một bọc vải chùi cho hắn.

Tên bạn hắn vui vẻ nói:

– Quà của cậu đấy.

Hắn mở bọc vải, lôi ra chiếc áo. Hắn tấm tắc:

– Chà, đẹp quá!

Chiếc áo đẹp thật. Tên bạn bảo nó làm bằng tơ tằm, mù già bán cho hắn trông góm ghiếc như một mù phù thủy bảo hắn chiếc áo này do con gái mù dệt, có phép lạ.

– Thế cơ đấy! Hắn nói, mắt vẫn không rời khỏi chiếc áo.

Chiếc áo xanh biếc, một màu xanh kỳ lạ khó diễn tả. Nó vừa mềm, vừa mát lại nham nhám với những sợi vân li ti như dải nước. Hắn ước thử vào người. Chiếc áo vừa in như may cho hắn. Hắn hài lòng nhìn thấy chiếc áo mới tôn thêm nét đẹp thanh tú rất nghệ sĩ của hắn. Hắn định cuối tuần sẽ mặc nó đến thăm cô bạn đồng nghiệp hắn vẫn theo đuổi từ bấy lâu nay.

Sáng Chủ nhật, hắn diện chiếc áo mới, dạo một vòng quanh phố rồi vào quán nước làm một ly cà phê nóng. Hắn có cảm tưởng bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào hắn chiêm ngưỡng chiếc áo và vẻ đẹp kiêu người mẫu của hắn. Đi ngang qua quầy báo, hắn mua một tờ, còn

vài đồng tiền lẻ, hắn mua một vé cạo. Hắn cảm thấy khoan khoái và may mắn. Vừa đi vừa huýt gió, hắn cạo thử tám vé. 20 nghìn! Hắn tiếp tục cạo, đến ô thứ nhì, lại một lần 20 nghìn nữa. Tay hắn run run. Đến ô cuối cùng, hắn nín thở. Số 20 ló ra, hắn không tin vào mắt mình nữa! Số 20 nghìn nằm đó, tròn trĩnh, lộng lẫy. Hắn đọc đi đọc lại, dò dẫm như kẻ mù chữ cho đến khi hắn tin chắc là thật. Đầu gối hắn run ra, hắn đi như không chạm đất quay lại quầy báo. Bà bán báo vui vẻ nói:

– Chúc mừng cậu! Quả là một ngày may mắn!

Hắn nói như hụt hơi:

– Vâng!

Bà bán báo lấy tên, địa chỉ của hắn rồi trao cho hắn tờ chứng nhận thắng vé số.

– Cậu yên tâm, vài hôm nữa người ta sẽ gửi tám ngàn phiếu đến cho cậu.

Hắn nói giọng run run:

– Cảm ơn bà.

Vừa lui xe hơi ra khỏi bãi đậu, hắn vừa phát thảo một chương trình mua sắm thật xôm tụ. Đột nhiên hắn nghe tiếng gào thét, la khóc cùng tiếng đập thình thình đằng sau xe. Vội vã dừng lại, hắn chạy ra ngoài xem thử. Trời ơi, nằm xóng xoài dưới đất sau bánh sau của hắn, một thằng bé tí tẹo máu me bê bết. Hắn ôm đầu, loạng choạng bước tới. Người mẹ đưa trẻ khóc ngất, ngã quỵ bên cạnh. Nhiều người bu quanh, có ai đó gọi xe cấp cứu bằng điện thoại di động. Hắn nghe loáng thoáng có tiếng người kêu lên đứa bé đã tắt thở. Hắn ôm mặt ngất đi.

Hắn tỉnh dậy trong xe cứu thương. Đứa bé nằm trên băng ca, bố mẹ nó mỗi người ngồi một bên lặng lẽ khóc. Hắn thấy đầu óc quay cuồng, tim hắn thắt lại từng cơn, lồng ngực như bị siết chặt đến tắt thở. Hắn muốn khóc nhưng không khóc được, người tê điếng. Hắn mù mờ nhớ lại người ta hỏi tên tuổi, địa chỉ của hắn. Đến bệnh viện, người ta cho hắn uống nước, xem mạch rồi đưa hắn về nhà.

Hắn bị đưa ra tòa. Tòa xử hắn trắng án vì đứa bé ấy không được bố mẹ nó canh giữ cẩn thận trong bãi đậu xe. Hai người mãi cãi nhau, đứa bé bất ngờ nhào ra trong lúc hắn lui xe. Hắn không bị tù tội, nhưng số tiền 20 nghìn hắn trúng số vừa đủ trả luật sư và bù lại những ngày hắn nghỉ việc không lương.

Hắn như kẻ mất hồn suốt một thời gian sau đó. Hắn suýt mất việc ở sở. Người ta thương hại hắn bị khủng hoảng nên cũng nâng đỡ cho hắn dần dần bình phục. Chiếc áo treo ngay ngắn trong tủ, hắn không dám sờ tới. Mỗi lần nhìn thấy nó, hắn muốn lên cơn đau tim.

Sau một thời gian dài, hắn trở lại bình thường. Cuộc tình đơn phương của hắn nay có chiều hướng tốt đẹp. Sinh nhật của nàng, hắn muốn diện thật đẹp mang quà đến thăm nàng. Chọn mãi không có bộ cánh nào vừa ý, hắn chọn chiếc áo xanh biếc mà hắn ưng ý nhất.

Hắn không ngờ vận may đến với hắn. Nàng tiếp đãi hắn thật ân cần, nồng hậu. Nàng âu yếm trò chuyện với hắn. Lúc chia tay, hắn xúc động ôm nàng. Nàng để cho hắn hôn. Hắn sướng rơn như bay lên chín tầng mây. Về đến nhà, chị hắn gọi điện nhờ trông mấy đứa cháu để hai anh chị đi ăn tiệc, hắn vui vẻ nhận ngay.

Ăn tối xong, hắn cho tụi nhỏ đi ngủ rồi gọi điện cho nàng. Hai người rủ rủ trò chuyện, hắn mê man trong hạnh phúc vì nàng cũng đáp lại tình cảm cho hắn thật thắm thiết. Đột nhiên hắn nghe một tiếng nổ dữ dội từ hướng nhà bếp. Khói đen mù mịt cuộn cuộn xộc vào phòng khách. Lửa tấp vào rèm cửa phừng phực cháy. Hắn hoảng hồn nhớ ra hắn đun ấm nước trên lò ga vặn hết mức định pha cà phê cho nhanh nhưng quên bưng. Hắn quỳnh quáng không biết phải làm gì, chợt nhớ ra mấy đứa cháu, hắn cuống cuống lao vào phòng ngủ, vừa đánh thức mấy đứa lớn, vừa bế đứa nhỏ lôi kéo nhau ra ngoài kịp lúc cả nhà bùng cháy. Có ai đã gọi giúp cho sơ cứu hỏa. Xe cứu hỏa vừa đến, chỉ kịp dập tắt lửa khỏi lan nhà hàng xóm nhưng nhà chị hắn đã cháy rụi.

Hắn như một thằng điên vật vã suốt mấy ngày trời. Khi tỉnh lại, hắn nhớ ra chiếc áo. Chiếc áo ấy, mỗi lần hắn mặc vào là có chuyện cực may và cực rủi xảy ra. Hắn quyết định vứt chiếc áo đi hay đốt nó thành tro nhưng khi cầm nó trên tay, hắn không đành lòng. Hắn thấy mình quá vô lý và buồn cười vì đã tin vào điều dị đoan tên bạn hắn nói. Làm gì có chuyện áo dệt với phép lạ! Nhưng dù có suy nghĩ một cách logic, hắn vẫn sợ. Hai lần mặc áo, hai cái tai họa tày trời. Từ cái tai nạn cán đĩa bé lần ấy, hắn bị đau tim, thỉnh thoảng hắn lên cơn đột ngột, có lần suýt mất mạng. Từ dạo ấy, hắn thường hay hồi hộp, bất cứ điều lo sợ nhỏ nhặt nào cũng có thể làm hắn thấy khó thở. Nhà chị hắn, dù có bảo hiểm nhưng gia đình chị phải chịu mất hết bao vật lưu niệm quý giá và phải khổ sở chờ đợi, giằng co với đám làm nhân viên bảo hiểm để đòi lại từng đồng. Gia đình chị ấy cũng phải mất nhiều tháng, có khi là nhiều năm để xây dựng lại một mái ấm như xưa.

Sau nhiều tháng suy nghĩ và nhiều giấc mơ lành dữ lẫn lộn, hắn quyết định phải mặc lần nữa chiếc áo ấy để khẳng định điều hắn nghĩ là đúng, rằng những tai nạn vừa qua chỉ là sự trùng hợp.

Sáng hôm ấy, hắn thức dậy, tập thể dục, tắm rửa, ăn sáng rồi trang trọng mặc chiếc áo ấy vào. Tay hắn run run khi cài nút áo, nỗi lo sợ vẫn lấp ló chực vồ lấy hắn ra nhưng hắn cố đè xuống. Hắn phải mặc nó suốt ngày hôm nay để xem chuyện gì sẽ xảy ra, dĩ nhiên sẽ chẳng có gì cả. Nhưng dù tin tưởng là mình đúng, hắn quyết định sẽ ở nhà cả ngày cho yên.

Đến 10 giờ sáng, vẫn chưa có động tĩnh gì. Hắn đi lại bồn chồn. Hắn kiểm soát bếp ga, ổ điện, bình nước nóng, chẳng có gì khác lạ. Hắn cố đọc sách, rồi xem truyền hình nhưng không thể tập trung vào chuyện gì, hắn đổi đài liên tục, chẳng theo dõi được chương trình nào cho ra hồn. Đến gần trưa, hắn định kiểm chút gì ăn thì chuông điện thoại réo vang. Hắn nhảy ra khỏi ghế như có lò xo, chạy bỏ đến điện thoại. Tiếng chị hắn gọi:

“Em đó hả, đã có kết quả xét nghiệm của mẹ”. Hắn nín thở run run chờ đợi. Giọng nói hớn hờ của chị làm hắn đỡ bớt căng thẳng. Kết quả hoàn toàn rõ ràng, không có tế bào ung thư.

Hắn thở phào nhẹ nhõm. Năm ngoái mẹ hắn đi mổ một vết ung thư da và điều trị nhiều tháng trời, ngõ đã lành hẳn. Cách đây mấy tuần, bà cụ chợt phát hiện ra một vết mới tương tự ở cổ, gia đình hắn vội vã đưa mẹ đi chụp ảnh xét nghiệm. Hóa ra chỉ là vết nám thường. Hắn mừng quá nói không nên lời.

“Cuối tuần tới cả nhà sẽ tập trung ở nhà chị ăn mừng, em đưa bạn gái đến nhé!”

Chị hắn vui vẻ chào rồi cúp máy. Hắn ngồi phệt xuống ghế, mồ hôi vã ra ướt đầm. Hít thở sâu một hồi, hắn đi lấy thức ăn trưa, vừa ăn vừa nghĩ đến mẹ. Chắc bà cụ mừng lắm, hắn muốn mang quà gì đến mừng mẹ. Có lẽ hắn lại phải cầu cứu đến chị.

Ăn trưa xong, hắn muốn đi dạo một vòng nhưng chợt nhớ đến chiếc áo, hắn lại thôi. Nghĩ đến chiếc áo, hắn chợt thót tim khi nhận ra hôm nay điềm may đã đến với hắn, vậy kế tiếp phải là điềm gỡ. Hắn ngồi như đóng đinh vào ghế, mạch máu hai bên thái dương đập dồn, hắn có thể nghe tiếng tim mình đập lùng bùng trong lỗ tai.

Đến xế chiều, vẫn không có gì xảy ra. Đã mấy lần hắn cố đè cơn sợ, định đi ra ngoài hay làm việc gì khác cho khuây khỏa nhưng hắn không nhấc chân lên nổi, mắt hắn hết nhìn lên điện thoại lại đến cửa ra vào như bị thôi miên. Xẩm tối, hắn định đứng lên bật đèn thì chuông điện thoại réo vang. Hắn lao đến điện thoại, lập cập cầm lấy ống nghe. Tiếng cô em gái người yêu hắn nói:

“Anh đó hả? chị em vừa bị tai nạn xe.”

Hắn ôm ngực lão đảo, máu mũi ộc ra xối xả. Hắn buông tay, ngã sấp xuống đất. Quá căng thẳng, cùng một lúc, hắn bị đứt mạch máu não và lên cơn đau tim đã tắt thở. Bên trong ống nói, tiếng cô gái còn văng vẳng:

“Chị em nhờ anh đi đón ở góc đường.”

iều ấy quả là có thật. Mỗi lần nhìn đến chiếc áo ấy, hắn thấy gai ốc nổi lên, xương sống ớn lạnh. Nhưng hắn vẫn thích giữ nó, hắn vẫn thèm được mặc nó. Đã bao lần hắn định lấy ra mặc nhưng rồi hắn dừng lại. Hắn sợ.

Chiếc áo ấy là quà của tên bạn thân tặng hắn sau chuyến du lịch Châu Á. Tên bạn đến thăm hắn sau chuyến đi, hai người ngồi trò chuyện rôm rả, tên bạn cho hắn xem bao nhiêu là hình đẹp. Mãi sau, tên bạn lôi ra trong túi du lịch một bọc vải chĩa cho hắn.

Tên bạn hắn vui vẻ nói:

– Quà của cậu đấy.

Hắn mở bọc vải, lôi ra chiếc áo. Hắn tấm tắc:

– Chà, đẹp quá!

Chiếc áo đẹp thật. Tên bạn bảo nó làm bằng tơ tằm, mù giã bán cho hắn trông giống giếc như một mù phù thủy bảo hắn chiếc áo này do con gái mù dệt, có phép lạ.

– Thế cơ đấy! Hắn nói, mắt vẫn không rời khỏi chiếc áo.

Chiếc áo xanh biếc, một màu xanh kỳ lạ khó diễn tả. Nó vừa mềm, vừa mát lại nham nhám với những sợi vân li ti như dải nước. Hắn ước thử vào người. Chiếc áo vừa in như may cho hắn. Hắn hài lòng nhìn thấy chiếc áo mới tôn thêm nét đẹp thanh tú rất nghệ sĩ của hắn. Hắn định cuối tuần sẽ mặc nó đến thăm cô bạn đồng nghiệp hắn vẫn theo đuổi từ bấy lâu nay.

Sáng Chủ nhật, hắn diện chiếc áo mới, dạo một vòng quanh phố rồi vào quán nước làm một ly cà phê nóng. Hắn có cảm tưởng bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào hắn chiêm ngưỡng chiếc áo và vẻ đẹp kiều người mẫu của hắn. Đi ngang qua quầy báo, hắn mua một tờ, còn vài đồng tiền lẻ, hắn mua một vé cạo. Hắn cảm thấy khoan khoái và may mắn. Vừa đi vừa huýt gió, hắn cạo thử tám vé. 20 nghìn! Hắn tiếp tục cạo, đến ô thứ nhì, lại một lần 20 nghìn nữa. Tay hắn run run. Đến ô cuối cùng, hắn nín thở. Số 20 ló ra, hắn không tin vào mắt mình nữa! Số 20 nghìn nằm đó, tròn trĩnh, lộng lẫy. Hắn đọc đi đọc lại, dò dẫm như kẻ mù chữ cho đến khi hắn tin chắc là thật. Đầu gối hắn run ra, hắn đi như không chạm đất quay lại quầy báo. Bà bán báo vui vẻ nói:

– Chúc mừng cậu! Quà là một ngày may mắn!

Hắn nói như hụt hơi:

– Vâng!

Bà bán báo lấy tên, địa chỉ của hấn rồi trao cho hấn tờ chứng nhận thắng vé số.

– Cậu yên tâm, vài hôm nữa người ta sẽ gửi tám ngàn phiếu đến cho cậu.

Hấn nói giọng run run:

– Cảm ơn bà.

Vừa lui xe hơi ra khỏi bãi đậu, hấn vừa phát thảo một chương trình mua sắm thật xôm tụ. Đột nhiên hấn nghe tiếng gào thét, la khóc cùng tiếng đập thình thình đằng sau xe. Vội vã dừng lại, hấn chạy ra ngoài xem thử. Trời ơi, nằm xóng xoài dưới đất sau bánh sau của hấn, một thằng bé tí tẹo máu me bê bết. Hấn ôm đầu, loạng choạng bước tới. Người mẹ đưa trẻ khóc ngất, ngã quỵ bên cạnh. Nhiều người bu quanh, có ai đó gọi xe cấp cứu bằng điện thoại di động. Hấn nghe loáng thoáng có tiếng người kêu lên đứa bé đã tắt thở. Hấn ôm mặt ngất đi.

Hấn tỉnh dậy trong xe cứu thương. Đứa bé nằm trên băng ca, bố mẹ nó mỗi người ngồi một bên lặng lẽ khóc. Hấn thấy đầu óc quay cuồng, tim hấn thắt lại từng cơn, lồng ngực như bị siết chặt đến tắt thở. Hấn muốn khóc nhưng không khóc được, người tê điếng. Hấn mù mờ nhớ lại người ta hỏi tên tuổi, địa chỉ của hấn. Đến bệnh viện, người ta cho hấn uống nước, xem mạch rồi đưa hấn về nhà.

Hấn bị đưa ra tòa. Tòa xử hấn trắng án vì đứa bé ấy không được bố mẹ nó canh giữ cẩn thận trong bãi đậu xe. Hai người mãi cãi nhau, đứa bé bất ngờ nhào ra trong lúc hấn lui xe. Hấn không bị tù tội, nhưng số tiền 20 nghìn hấn trúng số vừa đủ trả luật sư và bù lại những ngày hấn nghỉ việc không lương.

Hấn như kẻ mất hồn suốt một thời gian sau đó. Hấn suyết mất việc ở sở. Người ta thương hại hấn bị khủng hoảng nên cũng nâng đỡ cho hấn dần dần bình phục. Chiếc áo treo ngay ngắn trong tủ, hấn không dám sờ tới. Mỗi lần nhìn thấy nó, hấn muốn lên cơn đau tim.

Sau một thời gian dài, hấn trở lại bình thường. Cuộc tình đơn phương của hấn nay có chiều hướng tốt đẹp. Sinh nhật của nàng, hấn muốn diện thật đẹp mang quà đến thăm nàng. Chọn mãi không có bộ cánh nào vừa ý, hấn chọn chiếc áo xanh biếc mà hấn ưng ý nhất.

Hắn không ngờ vận may đến với hắn. Nàng tiếp đãi hắn thật ân cần, nồng hậu. Nàng âu yếm trò chuyện với hắn. Lúc chia tay, hắn xúc động ôm nàng. Nàng để cho hắn hôn. Hắn sướng rơn như bay lên chín tầng mây. Về đến nhà, chị hắn gọi điện nhờ trông mấy đứa cháu để hai anh chị đi ăn tiệc, hắn vui vẻ nhận ngay.

Ăn tối xong, hắn cho tụi nhỏ đi ngủ rồi gọi điện cho nàng. Hai người rủ rỉ trò chuyện, hắn mê man trong hạnh phúc vì nàng cũng đáp lại tình cảm cho hắn thật thắm thiết. Đột nhiên hắn nghe một tiếng nổ dữ dội từ hướng nhà bếp. Khói đen mù mịt cuộn cuộn xộc vào phòng khách. Lửa tấp vào rèm cửa phùng phực cháy. Hắn hoảng hồn nhớ ra hắn đun ấm nước trên lò ga vặn hết mức định pha cà phê cho nhanh nhưng quên bưng. Hắn quỳnh quáng không biết phải làm gì, chợt nhớ ra mấy đứa cháu, hắn cuống cuống lao vào phòng ngủ, vừa đánh thức mấy đứa lớn, vừa bế đứa nhỏ lôi kéo nhau ra ngoài kịp lúc cả nhà bùng cháy. Có ai đã gọi giúp cho sơ cứu hỏa. Xe cứu hỏa vừa đến, chỉ kịp dập tắt lửa khỏi lan nhà hàng xóm nhưng nhà chị hắn đã cháy rụi.

Hắn như một thằng điên vật vã suốt mấy ngày trời. Khi tỉnh lại, hắn nhớ ra chiếc áo. Chiếc áo ấy, mỗi lần hắn mặc vào là có chuyện cực may và cực rủi xảy ra. Hắn quyết định vứt chiếc áo đi hay đốt nó thành tro nhưng khi cầm nó trên tay, hắn không đành lòng. Hắn thấy mình quá vô lý và buồn cười vì đã tin vào điều dị đoan tên bạn hắn nói. Làm gì có chuyện áo dệt với phép lạ! Nhưng dù có suy nghĩ một cách logic, hắn vẫn sợ. Hai lần mặc áo, hai cái tai họa tày trời. Từ cái tai nạn cán đĩa bé lần ấy, hắn bị đau tim, thỉnh thoảng hắn lên cơn đột ngột, có lần suýt mất mạng. Từ dạo ấy, hắn thường hay hồi hộp, bất cứ điều lo sợ nhỏ nhặt nào cũng có thể làm hắn thấy khó thở. Nhà chị hắn, dù có bảo hiểm nhưng gia đình chị phải chịu mất hết bao vật lưu niệm quý giá và phải khổ sở chờ đợi, giằng co với đám làm nhân viên bảo hiểm để đòi lại từng đồng. Gia đình chị ấy cũng phải mất nhiều tháng, có khi là nhiều năm để xây dựng lại một mái ấm như xưa.

Sau nhiều tháng suy nghĩ và nhiều giấc mơ lành dữ lẫn lộn, hắn quyết định phải mặc lần nữa chiếc áo ấy để khẳng định điều hắn nghĩ là đúng, rằng những tai nạn vừa qua chỉ là sự trùng hợp.

Sáng hôm ấy, hắn thức dậy, tập thể dục, tắm rửa, ăn sáng rồi trang trọng mặc chiếc áo ấy vào. Tay hắn run run khi cài nút áo, nỗi lo sợ vẫn lấp ló chực vồ lấy hắn ra nhưng hắn cố đè xuống. Hắn phải mặc nó suốt ngày hôm nay để xem chuyện gì sẽ xảy ra, dĩ nhiên sẽ chẳng có gì cả. Nhưng dù tin tưởng là mình đúng, hắn quyết định sẽ ở nhà cả ngày cho yên.

Đến 10 giờ sáng, vẫn chưa có động tĩnh gì. Hắn đi lại bồn chồn. Hắn kiểm soát bếp ga, ô điện, bình nước nóng, chẳng có gì khác lạ. Hắn cố đọc sách, rồi xem truyền hình nhưng không thể tập trung vào chuyện gì, hắn đổi đài liên tục, chẳng theo dõi được chương trình

nào cho ra hồn. Đến gần trưa, hấn định kiểm chút gì ăn thì chuông điện thoại réo vang. Hấn nhảy ra khỏi ghế như có lò xo, chạy bỏ đến điện thoại. Tiếng chị hấn gọi:

“Em đó hả, đã có kết quả xét nghiệm của mẹ”. Hấn nín thở run run chờ đợi. Giọng nói hớn hờ của chị làm hấn đỡ bớt căng thẳng. Kết quả hoàn toàn rõ ràng, không có tế bào ung thư.

Hấn thở phào nhẹ nhõm. Năm ngoái mẹ hấn đi mổ một vết ung thư da và điều trị nhiều tháng trời, ngõ đã lành hẳn. Cách đây mấy tuần, bà cụ chợt phát hiện ra một vết mới tương tự ở cổ, gia đình hấn vội vã đưa mẹ đi chụp ảnh xét nghiệm. Hóa ra chỉ là vết nám thường. Hấn mừng quá nói không nên lời.

“Cuối tuần tới cả nhà sẽ tập trung ở nhà chị ăn mừng, em đưa bạn gái đến nhé!”

Chị hấn vui vẻ chào rồi cúp máy. Hấn ngồi phệt xuống ghế, mồ hôi vã ra ướt đầm. Hít thở sâu một hồi, hấn đi lấy thức ăn trưa, vừa ăn vừa nghĩ đến mẹ. Chắc bà cụ mừng lắm, hấn muốn mang quà gì đến mừng mẹ. Có lẽ hấn lại phải cầu cứu đến chị.

Ăn trưa xong, hấn muốn đi dạo một vòng nhưng chợt nhớ đến chiếc áo, hấn lại thôi. Nghĩ đến chiếc áo, hấn chợt thót tim khi nhận ra hôm nay điềm may đã đến với hấn, vậy kế tiếp phải là điềm gỗ. Hấn ngồi như đóng đinh vào ghế, mạch máu hai bên thái dương đập dồn, hấn có thể nghe tiếng tim mình đập lùng bùng trong lỗ tai.

Đến xế chiều, vẫn không có gì xảy ra. Đã mấy lần hấn cố dè con sợ, định đi ra ngoài hay làm việc gì khác cho khuây khỏa nhưng hấn không nhấc chân lên nổi, mắt hấn hết nhìn lên điện thoại lại đến cửa ra vào như bị thôi miên. Xảms tối, hấn định đứng lên bật đèn thì chuông điện thoại réo vang. Hấn lao đến điện thoại, lập cập cầm lấy ống nghe. Tiếng cô em gái người yêu hấn nói:

“Anh đó hả? chị em vừa bị tai nạn xe.”

Hấn ôm ngực lão đảo, máu mũi ộc ra xối xả. Hấn buông tay, ngã sấp xuống đất. Quá căng thẳng, cùng một lúc, hấn bị đứt mạch máu não và lên cơn đau tim đã tắt thở. Bên trong ống nói, tiếng cô gái còn văng vẳng:

“Chị em nhờ anh đi đón ở góc đường.”

HOÀNG NGỌC THU' (Adelaide / Australia)

*Nguồn: Internet eMail by **cathy** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Tư, October 30, 2024
tkd Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*